

Դանիել Վարուժան

Հայր, օրհնե՛

Հայր իմ, օրհնե՛. ժամը հասավ. պիտի երթամ.

Նոր կյա՛նք մ՛ինծի կը սպասե

Պատմությունն ես թողուցի. նոր արյուն

Երակիս մեջ կը վազե:

Հառա՛ջ, հառա՛ջ. - գրլուխս ետ չե՛մ դարձրներ.

Երկրնքես վա՛ր թող իյնան

Անվիշտ կյանքիս ամեն աստղեր. հոգրս չե՛.

Անցյալս իջնա թող դամբան:

Օհ, ինծի՛ ինչ թե կը փետեն վարդին թերթ,

Եվ փուշին կյանք կու տամ միշտ,

Թե գրկաբաց հորձանքին մե՛ջ կը նետվին.

Խինդս է՛ ձանձրույթ, սերս է՛ վիշտ:

Ամեն խայտանք ջախջախեցին սրբոխս մեջ.

Չեմ վախենար սև ծրծեծել.

Վանք մըտնող կույս մեմ՝ որ խըզված իր վարսեր՝

Անխիղճ անհոգ, կը դիտե՛...

Հա՛յր, ես կերթամ այն ճամբայեն՝ որ ճերմակ

Մազերուդ գիզ կտանին,

Վաստակաբեր ոսկրրներուդ, ծեր սրբոխդ

Եվ սերուդ կենդանի.

Բավական է.- աշխատեցար, կրրեցիր,
Ամեն նետի հարվածի
Վահան եղար ինձի համար. հոգիս է՝
Որ հոգվույս մեջ կը հաժի:

Իմ արյունս է գողացած քու քրրտինքեդ.
Հոգնությանդ ծիլն եմ տըխտուր:
Հոգիս, Կաղնի՛, երբ կուրծք կուտար մըրըրիկին՝
Ես շուքին տակ, հանգիստ, լուռ

Կը մեծանայի :-Հարկ է հիմա ա՛լ հանգչիս
Եվ ես քեզի հաջորդեմ...
Խոնջե՛նք, խոնջե՛նք. կուզեմ կրովիլ, աշխատիլ,
Ելլել կյանքին, կյանքին դեմ...

Հայր իմ, օրհնե՛. դողդոջ ձեռքերդ գըլխուս դիր.
Թող մատերդ կաթի վայր
Աղոթքդ՝ եկած հոգվյուդ պայծառ խորանեն:
Վերջին ժամն է. օրհնե՛, հայր: